

CONTRAPUNT Josep M. Carreras

Quanta, quanta merda

Que em perdoni Mercè Rodoreda per haver-li quasi usurpat el títol. Però a mesura que es va desenvolupant el judici del segle creix la meua indignació i es fa més evident la putrefacció que hi ha en molts estaments de l'Estat que ens té subjectes. Deixant de banda el fet de ser el país d'Europa amb més casos de corrupció, si ens limitem només a l'administració de justícia, les condicions no milloren. Deia Plató que la pitjor cosa que pot succeir-li a un poble és deixar de creure en l'honestedat dels legisladors. En canvi, aquí i avui, tenim mostres que la justícia a casa nostra resta molt lluny de ser imparcial. Ja des dels inicis de la instrucció

de la causa es va veure que el jutge Llarena feia una interpretació molt particular dels esdeveniments, basada en simples suposicions, sense contrastar-les i sense proves que les avalessin. Malgrat tot, va mantenir inalterada una presó preventiva fora de tota mida. Els presos polítics varen ser tractats com si fossin perillous delinqüents.

També el judici ha posat de manifest una sèrie d'irregularitats que fan dubtar seriosament de la imparcialitat del tribunal. Molts juristes ja varen posar en qüestió la designació dels membres, especialment després que se sabés que de sota mà algú havia volgut manipular-la intervenint "per la porta del darrere". Marchena, finalment, però, es va voler fer càrrec del cas.

Ell sap perfectament que està essent observat per entitats i juristes de tot el món i vol salvar el seu prestigi sense que això suposi donar peixet als advocats defensors. És ell qui remena les cireres i qui determina la dinàmica de les sessions del procés. Per això va decidir iniciar-lo sense acceptar més de 200 proves que

presentaven els advocats defensors. Tampoc no va admetre la presència a la sala d'observadors internacionals, tots ells primeres figures de la jurisprudència. També ha rebutjat els informes de membres de comissions dels drets humans com Amnistia Internacional, Human Rights Watch o la mateixa Comissió dels Drets Humans de l'ONU.

Però el més greu de tot, allò que fa dubtar que en aquest cas la justícia sigui realment justícia és la tergiversació de la realitat. No s'entén la negativa a contrastar les acusacions de violència que fan guàrdies civils i policies amb la realitat d'unes imatges gravades *in situ* i que demostren precisament el contrari. Veure-les totes seguides i fora de context treu bona part del seu valor probatori. Encara que inicialment semblava que Marchena volia mantenir una certa equanimitat, més tard s'ha vist clarament de quina banda es decantava. Quan els advocats han aconseguit demostrar la mentida palesa d'alguns testimonis, han estat cridats a l'ordre pel president del tribunal. En canvi, en cap moment s'ha posat

en qüestió la versió dels botxins. I és que només hi ha una qüestió. Es vol mantenir de totes totes que hi va haver violència per part dels votants, perquè si no hi ha violència no es pot acusar de rebel·lió. Per això volen presentar com a actes violents els insults, els crits i fins i tot les mirades. Què es pensaven, doncs? Que la gent rebria els cops de porra amb una riulla a flor de llavi?

És evident que aquesta justícia està podrida i espero que algun dia es posi de manifest la veritat. Una veritat que ara i aquí per a ells no compta. Compta només una cosa: la preservació de la sacrosanta unitat de la pàtria. Consideren que està per damunt de les lleis i això els permet l'agressió, la mentida i la impunitat. La seva intenció és donar un escarment perquè uns fets com els que ara es jutgen no es tornin a donar mai més. Però no saben que la merda que aflora aquests dies adoba la llavor que fa créixer amb nova força el desig de llibertat. El poble és tossut quan sap que té la raó; mai aconseguiran fer-lo callar per més merda que li tirin a sobre.

L'ENTREVISTA per Meritxell Orpinell

Esther Vivas

"S'ha de reivindicar la maternitat des d'una perspectiva feminista"

|| Aquest dissabte, 13 d'abril, presenta el seu nou llibre 'Mama desobedient. Una mirada feminista a la maternitat' a la Biblioteca Popular de Valls.

Quan fa que escrius, i què et va motivar a fer-ho?

Jo de petita ja escrivia, però no va ser fins que vaig fer la carrera de Periodisme que m'hi vaig dedicar més sistemàticament. Vaig començar a treballar al diari *Sabadell* i després en diverses agències de comunicació i associacions. Anys després, quan vaig començar a participar en diferents moviments socials i en moviments en la defensa de la sobirania alimentària, doncs va ser ja en aquests moments, potser et parlo de fa vint anys, quan vaig començar a escriure més sistemàticament sobre temes que em semblaven interessants de reflexionar-hi.

Per què vas decidir escriure sobre el tema de la maternitat?

Jo em vaig començar a preguntar sobre la maternitat quan em vaig quedar embarassada i vaig ser mare. Aleshores em vaig adonar que hi havia una sèrie de temes que són fonamentals per a la reproducció huma-

na i que són menystinguts i invisibilitzats.

Com sorgeix la idea de fer una història sobre el feminisme i la maternitat?

Durant molt de temps he participat en moviments socials diversos i quan vaig constatar com de menystingut era el tema de la maternitat, ja no només en l'àmbit social sinó també en el si d'aquests moviments socials, va ser quan vaig pensar que era interessant reflexionar sobre aquest fet i, en particular, sobre com plantejar-nos la maternitat des d'una mirada feminista en el sentit que el feminisme reivindica el dret a decidir sobre el nostre propi cos i crec que també ha de tenir un paper central a l'hora de reivindicar la maternitat en la mesura que la maternitat també implica decidir sobre el propi cos, sobre l'embaràs, sobre el part...

Per què en aquest llibre vas decidir parlar de temes com la infertilitat, l'embaràs, el part o la lactància?

Perquè tots aquests temes són invisibles, també alguns d'ells tabú. I em va semblar, doncs, que era interessant no només reflexionar sobre aquestes qüestions des d'un

punt de vista més històric sinó també des d'un punt de vista més personal. El llibre es mou a cavall entre l'assaig, l'autobiografia i les referències literàries, ja que penso que donen una visió molt més general sobre la maternitat. En definitiva, m'interessava reflexionar sobre alguns dels grans tabús vinculats a la maternitat, com la infertilitat o la pèrdua gestacional.

El fet de ser mare ha canviat la teva forma de veure la maternitat?

Per descomptat. Jo no m'havia plantejat cap tipus de reflexió sobre la maternitat fins que em vaig quedar embarassada i aleshores vaig constatar el silenci que hi havia al voltant de l'experiència materna. Llavors, em vaig adonar que s'ha de començar a reivindicar la maternitat des d'una perspectiva feminista en el sentit de decidir sobre el meu propi cos, de si vull avortar o no, sobre com vull viure l'embaràs...

Com d'important és per a tu el feminisme avui dia?

Per a mi la lluita feminista és una lluita imprescindible, és una lluita per la igualtat entre homes i dones

És llicenciada en Periodisme i autora i coautora de diversos llibres sobre el sistema agroalimentari i moviments socials.

Des que es va convertir en mare, ha escrit nombrosos articles sobre maternitat, part i lactància.

i això, en definitiva, el que permetrà és fer una societat més igualitària en la qual hi guanyem tots.

Segons tu, què aporta el feminisme a la maternitat?

El que aporta és, d'una banda, aquesta reivindicació feminista que el que diu és "jo decideixo sobre el meu propi cos com a dona" i aplicar-lo també al que significa la maternitat i poder decidir sobre la meua maternitat, cosa que no és així. I en el llibre afirmo que ens han segregat l'embaràs, el part i la lactància. També el que cal és reivindicar una bona atenció al part, que sigui respectuosa amb la dona. I la mirada feminista a l'embaràs i al part implica defensar el part respectat, un part en el qual s'informi degudament la dona sobre tot el procés i pugui decidir. Una mirada feminista al part també significa acabar amb les males pràctiques com l'ús de fórceps o cesàries innecessàries. També serveix per reivindicar que una dona pot donar de mamar on vulgui.

En un mes ja s'ha fet la segona edició d'aquest llibre. Això significa que ha estat tot un èxit. Què significa per a tu?

Per a mi el que em resulta molt gratificant és rebre el *feedback* de totes aquelles persones que s'han llegit el llibre i s'han sentit interpel·lades.

Per acabar. Dissabte presents el llibre a Valls; et podem veure presentant-lo en algun altre lloc?

Bé, ara estic en fase de promoció i difusió del llibre. Aquesta setmana començo pel Camp de Tarragona.